
In memoriam

РУЖА ЛОНЧАР

Ружа Лончар рођена је у Загребу 3. 9. 1919. године. После завршене Карловачке гимназије уписала је Филозофски факултет у Загребу, али је због рата и прогона који су настали у НДХ 1941. године била приморана да напусти земљу. Исте године приступила је партизанима где је углавном радила у санитарској јединици. Непосредно по завршетку Другог светског рата уписала се на Филозофски факултет у Београду, група историја уметности, где је и дипломирала 1949. године. Године 1950. запослила се у Новом Саду као референт за музеје, а почетком 1951. године прешла је у Војвођански музеј где је радила као кустос у Историјском одељењу. У фебруару 1952. запослила се у Музеју примењене уметности у Београду, на место руководиоца тек основаног Сектора за керамику, стакло и порцелан. У музеју је радила у својству кустоса, вишег кустоса и музејског саветника до одласка у пензију 31. 12. 1976. године.

Будући да је била један од првих кустоса у Музеју примењене уметности, Ружа Лончар је скоро цео свој радни век посветила оснивању и раду Сектора за историјско-стилски развој керамике, стакла и порцелана. Била је аутор многих изложби од којих су најзначајније:

Југословенска савремена керамика (1954), Производња и уметничка обрада стакла кроз векове (1960), Европски порцелан и стакло 19. века (1966), као и Стакло Емила Галеа и његових следбеника (1967). Написала је и објавила бројне студије, међу којима су Керамика у Србији (1964) и Стакло у Србији (1966). Такође је одржала читав низ научно-стручних предавања у земљи и иностранству, међу којима се посебно истичу: Уметничка обрада керамике од Египта до Грчке, Керамика Етрурије и Рима, Утицај стилова 19. века на стакло и порцелан и Историјски утицај керамике од Египта до савремене.

Ружа Лончар је активно учествовала и у раду органа управљања, па је тако 1964. године изабрана за председника Управног одбора МПУ, а 1968. је постављена за председника Радне заједнице. Носилац је Партизанске споменице 1941, Ордена братства и јединства другог реда, као и Ордена заслуга за народ другог реда.

Успомене на Ружу Лончар, које нас трајно везују за њен богат стваралачки опус, више су од пуког сведочанства о једној епохи у Музеју примењене уметности – оне су поглед на историју у светлости културе и дуговечности стручног знања